ŞAKA

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

— Benim karım kunduralarımı kendi elile çıkarır.
— Eve döndüğün zaman mı?
— Hayır, sokağa çıkmak istediğim zaman!..

PİŞKİNLİK !..

— Ah kafam... Be herif bu tuğlayı sen mi düşürdün?.
— Evet amma ziyanı yok, ben yerine başka tuğla koydum..

ALLAH İÇİN !..

— İşte altı aylık resmim... Bana ne kadar çok benziyor değil mi?..

Kadın — Artık kırdığın ceviz bini aştı!..
Erkek — Aman karıcığım keşki senin kırdıkların da ceviz olsaydı!..

Memur — Affedersiniz efendim, maaşımın arttırılması için üç kuvvetli sebep var..
Müdür — Nedir bu üç kuvvetli sebep?..
Memur — Karım üçüz doğurdu!..

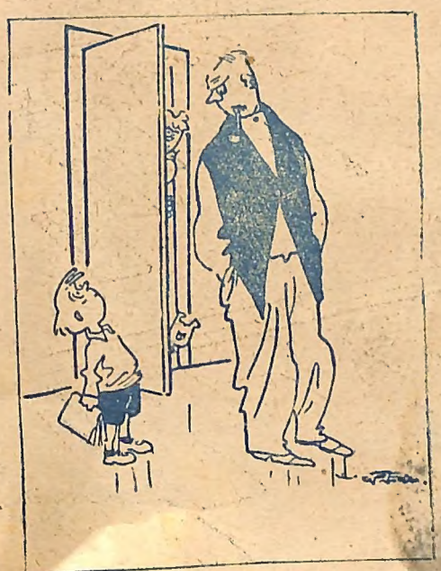

— Baba, çekler de evlenirler mi?.
— Tabii evlâdım!..

— Neniz var?..
— Doktor, ismim Brthomscrewstchtky'dir.
— Cidden müteessifim, fakat bu kadar karışık bir hastalığın ilâcı yoktur.

DEFİNE ADASI

Birkaç güne kadar çıkacak olan bu romanı okurken siz de Büyük Okyanusun insan ayağı basmamış adalarına seyahat edecek ve birçok heyecanlı maceralarla karşılaşacaksınız.

●

Bu roman bir İngiliz çocuğunun başından geçen harikulâde müthiş ve korkunç vak'alarla doludur.

●

Karşılaştığı güçlüklerle iradesi kuvvetlenen ve düştüğü her müşkül vaziyetten kurtulmasını başaran bu küçük roman kahramanı çocuklarımıza iyi bir örnek olabilir. Bu heyecanlı romanı okuyucularımıza hararetle tavsiye ederiz.

Sene: 5, Cilt: 9, No. 210

Şaka

Her hafta Salı günleri
çıkar Edebî Mizah Gazetesi

Sahibi:

A. CEMAL ERKSAN

İdarehane:

İstanbul Ankara Caddesi No. : 71
2 nci kat Hususî Daire
Telefon: 21649 ● Posta kutusu: 361
Telgraf: İstanbul Şaka.

Salı — 7 İkinciteşrin 1944

Fiyatı: 15 Kuruş

Abone şartları:

Türkiye için seneliği 750, altı aylığı 375, üç aylığı 190 kuruştur. Yabancı memleketler için seneliği 12, altı aylığı 6 liradır.

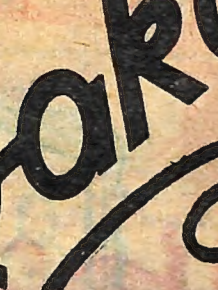

TEŞEKKÜR EDERİZ

Geçen sayımızla dört yaşını dolduran «ŞAKA» yı pek çok okurlarımız ve dostlarımız, telgrafla, mektupla veya bizzat idarehanemizi teşrif suretile tebrik lûtfunda bulundular. Bu değerli sevgi ve alâkadan dolayı pek müteşekkiriz. Ayni zamanda daima okurlarına hizmette bulunmayı, onlara bu sıkıntılı senelerde hoş vakitler geçirmeyi gaye edinen «ŞAKA», gördüğü teveccühten kuvvet almaktadır. Bu alâka yeni ve başarılı hamleler için bize en verimli bir kudret ve hayat kaynağı olacaktır.

BAKLAVALARA, BÖREKLERE MÜSAADE EDİLDİKTEN SONRÂ...

— Bu ne kalabalık... Piyasaya yeni bir şey mi çıkmış?..
— Evet, baklava ile börek çıkmış... Şeklini unutanlar tanımaya çalışıyorlar..

IŞIKLAR YANINCA!..

Hepimizin gözü aydın olsun !.. Oh!. Dünya varmış! Bundan sonra artık Şehir Tiyatrosu saat 20 de seanslarına başlıyabilir, sinemalar matine saatlerini değiştirebilirler; vapur, tramvay ve tünel seferleri artabilir... Her şey, her şey mümkündür. Hattâ bazı menfi kafaların:

— Vay, pekâlâ kömür ve elektrik, nakil vasıtası ve zaman tasarruf ediliyordu, ışıkları yakmak da ne demek!

Demeleri muhtemeldir. Yalnız bir şey mümkün değildir; yani ışıkların yanması bile öğretmen ve talebeleri sekiz buçukta, dokuzda derse yetişmek için sabah karanlığında evlerinden fırlamaktan menedemez...

●

BAKLAVA KURBANI!.

— Haberin var mı, bizim zavallı Ahmet sizlere ömür!..

— Ne münasebet, daha birkaç gün evvel gördüm, sapsağlamdı.

— Sorma... Unlu maddeler serbest bırakıldığı gün gitmiş lokantaya..

— Birisile mi boğazlaşmış?..

— Eh, onun gibi bir şey...

— Ne olmuş Allah aşkına?.

— Ne olacak bir tepsi böreği haklamış.. Arkasından da gelsin bir tepsi baklava, birkaç porsiyon telkadayıfı, birkaç porsiyon yassı kadayıfı, sekiz on tulumba tatlısı, beş on dilber dudağı derken...

— Vah vah.. Zavallı baklavaya kurban gitmiş desene!..

●

KOLONYA'YA TAARRUZ..

Ajans haberlerine bakılırsa bombardımanlar yüzünden Essen şehri tarihe karışmış:

Essen'lilerin yeller eser şimdi yerinde!

Ve Müttefikler «Kolonya» ya taarruzu sıklaştırmışlar. Bunda Almanları alâkadar edecek bir şey yok. Asıl bizim lüküs bayanlar düşünsün. Eğer Kolonya da tarihe karışırsa neyle kokulanacaklar?

●

UNLU MADDELER SERBEST BIRAKILDIKTAN SONRA..

— Ne o bakkal Bodos, o eski ateş pahası fiyat etiketlerini kaldırmışsın..

— Ne yaparsın bayım. gayrı sıfırı tükettik..

ALFABE

Yazan :

Necdet Rüştü EFE

A — Alfabe yazayım buraya birer birer,
B — Benimle okuyun çift harfleri beraber!..
C — Cevap vermeyiniz kekeme olduk diye,
Ç — Çevirin yaprağı öğrendinizse eğer!..
D — Devam etmeliyiz çalışmıya durmadan ,
E — Eski devir geçti.. okumalı kadın, er!..
F — Fena olur sonra okuyup yazamazsak,
G — Gelin öğrenelim ve söyliyelim ezber!..
H — Hali neye varır cahil kalanın, düşün;
I — Istırap, dert çeker.. peşin vereyim haber!..
İ — İster istemez sen okula geleceksin,
J — Jandarma, polisle tutturup getirirler!..
K — Kalemi çok basma, kâğıdı yırtacaksın,
L — Lekesiz ve temiz durmalı kitap, defter!..
M — Menederim seni bu harfi çift okuma;
N — Ne olur ne olmaz, aklın bir yere gider!..
O — Osmanlı harfleri kolay anlaşılmazdı,
Ö — Öğrenmek pek güçtü.. döktük senelerce ter!..
P — Perişan olurduk hocanın dayağından,
R — Rezalet çıkardı medresede her sefer!..
S — Sersem gibi bakma yüzüme, kitaba bak;
Ş — Şerefli insan ol, hayatta al büyük yer!..
T — Tersine yaparsan sözümü aç kalırsın,
U — Uşaklık edersin, bu da ölümden beter!..
Ü — Üzme bizi böyle.. haydi, çalış yumurcak,
V — Verem ettin beni, boşa gitti emekler!..
Y — Yezit; okusana.. seni kaç yıl büyüttüm,
Z — Zehir zıkkım olsun yedirdiğim yemekler!..

Necdet Rüştü Efe

VEFAT NE ZAMAN ÖLECEK?

Şu türkçe kelimelere bayılıyorum. Ne güzel, ne sevimli!.. Meselâ doğum kelimesi. Her ne kadar boğum ve boğuntuyu hatırlatıyorsa da yine güzel. İnsanın içine bir şeyler doğuyor. Buna mukabil vefat ne kadar sevimsiz!. Bazı gazetelerde ölüm haberleri hâlâ vefat diye bildiriliyor. Bunca insan ölüyor da vefat hâlâ berhayat! Yerini ölüme terketse de şu yobaz vefat da vefat etse bari!

●

ESKİ TENKİT..

Türk ediplerinden merhum Recai zade Ekrem Bey memlekete dayaksız tenkidi sokabilmek için ömrü boyunca uğraşmıştı. Hazretin niç muvaffak olamadığını ötedenberi şahit olduğumuz tenkit kavgaları, bize her zaman hatırlatır durur.

Pek halim, pek selim bir zat olan «lise öğretmenlerinden Nurullah Ataç» bile dayaksız tenkidi tesise muvaffak olamadı. Halbuki mübareğin bir sıkımlık canı vardır.

Son zamanların vukuatı galiba Babıâliye de sirayet edecek. Türk Tiyatrosunun son sayısında bir şahsı meçhul, elinde kızılcık sopasile Şehir Tiyatrosunun eserlerini tenkit edecek kahramanı görmek istediğini ilân ettil

Eğer o sivri akıllıya uyan olur da eli sopalı muharrirler çoğalacak olursa, Babıâlinin meşhur Stalingrad'dan farkı kalmıyacak demektir!

●

BAKLAVA, BÖREK SİMİT ve ÇÖREK

Meğer işin ucu bir tek karara bakıyormuş! Buyurun bakalım, baklava, börek simit ve çörek imali, satışı tamamen serbest.

Felek Burhan bir gün bir bakkal dükkânına girmiş (pardon, Nasrettin Hoca diyecektim). Sormuş:

— Un var mı?

— Var.

— Yağ?

— O da var.

— Şeker?

— Çok!!..

— Eh... Ne diye helva yapıp yemiyorsun?

Baklava ? Serbest ! Börek ? Serbest! Simit? Serbest! Çörek? Serbest! Ne diye yemiyoruz acaba? diye sorsam simitten başkası için verecek cevap bulabiliriz: Yağımız yok, şekerimiz yok! Paramız yok!

Yalnız simidi bol bol yiyeceğiz galiba!..

Şakacı

Sene: 5, Cilt: 9, No. 210

Şaka

Her hafta Salı günleri
çıkar Edebî Mizah Gazetesi

Sahibi:

A. CEMAL ERKSAN

İdarehane:

İstanbul Ankara Caddesi No. : 71
2 nci kat Hususî Daire
Telefon: 21649 ● Posta kutusu: 361
Telgraf: İstanbul Şaka.

Salı — 7 İkinciteşrin 1944

Fiyatı: 15 Kuruş

Abone şartları:

Türkiye için seneliği 750, altı aylığı 375, üç aylığı 190 kuruştur. Yabancı memleketler için seneliği 12, altı aylığı 6 liradır.

Baklava, Böreğe Dair...

Haftanın Dedikodusu

(Unlu maddelerin imal ve satışı serbest bırakıldığından, halkımızn bu hususta neler düşündüğünü anlamak üzere bir muharririmizi şehrin ötesine berisine koşturduk. Muhtelif kimselerin fikirlerini aşağıya yazıyoruz :)

• • •

LOKANTACI BAY K... :

Başka yerlere de koşacağımdan yemeğimi alelâcele yedikten sonra, tatlımı ısmarlarken lokanta sahibi Bay K... yanıma sokuldu. Ben ona vakit bırakmadan:

— Eh, dedim, gözünüz aydın! Haydi, bundan sonra rahat rahat hamur işleri yapıp bol bol kazanacaksınız!..

Bay K... asık suratla cevap verdi:

— Ne diyorsun bayım! Ne diye gözümüz aydın olsunmuş! Düşünsenize bir kere... Eskiden gizli gizli kaçak un bulur, tatlı yapar, pahalı pahalı satardık; şimdi öyle mi ya? İş aleniyete dökülünce kıymeti kalmadı. Her yerde hamur işi bulunacağından hem bol bol satış yapamıyacağız, hem de istediğimiz fiyata satamıyacağız!..

•

MUHARRİR BAY N. N. :

Lokantadan çıkmış, acele acele tramvay durağına gidiyordum ki, uzaktan Bay N. N.'a rasladım. Malûm olduğu üzere kendisi bütün gazetelerin en meşhur muharriridir. Fakat o da beni görmüştü. Daha uzaktan bağıra çağıra çırpınmağa başladı:

— Gözümüz aydın! Cankurtaranlara kavuştuk!..

Birdenbire intikal edememiştim. Bay N. N. çökük avurtlarında çizgileşen kısık bir tebessümle:

— Haberin yok mu yahu ? dedi, simit çıktı simit! Artık patronların sayesinde bol bol çayla simit yiyebileceğiz!

•

HAKKI TARIK NE DİYOR?

...N. N.'a veda ederken, köşe başında Basın Birliği Reisi Hakkı Tarık Us'a çarptım. Özür diledim. Üstat dalgın dalgın, gözlüğünün üstünden baktı:

— Ha.. Siz miydiniz? Ne bu acele böyle?

— Bir anket yapıyordum da.. Koşuyorum. Fakat üstadım, böyle sokak ortasında durmuş, ne yazıyorsunuz?

— Acele bir ilân karalıyordum...

— Ne ilânı?

— Basın Birliğinin bir ilânı: Müvezzi arıyoruz.. Şehir içinde gazetelerimizi dağıtmak için...

— Müvezzilere ne oldu ki?

— Malûm ya efendim, müvezzilerimizin çoğu çoluk çocuk.. Şimdi simit imali serbest bırakılınca bunlar gazete satmaktan vazgeçecekler. Çünkü simit işi çok daha kârlı. Esasen çoğu daha evvel simit satarken sonradan gazete satmağa başlamışlardı. Biraderle düşündük, bir ilân yazarak müvezzi aramağa karar verdik!..

•

FIRINCI BAY NİKO'NUN DÜŞÜNCESİ :

Fakat yine tramvaya bin-

HİZMETÇİ DERDİ..

— N o Ayşe, bizi bırakıyor musun?..

— Ne yapayım efendim, bayan her tarafa kilit vurdu..

SİMİTLER MEYDANA ÇIKTIKTAN SONRA...

Aşçı — Amanın baylar, bayanlar... Bizim lokantaya artık uğramaz oldunuz.. Vallahi fiyatlarda yüzde elli tenzilât yaptık!..

İhtiyar — Sulh ne tatlı şeydir değil mi hanım?..
Nine — Tabiî... Daha lâfı edilirken baklava börek meydana çıktı!..

mek kısmet olmadı. Zira civardan bir davul zurna, bağırış, çığlık, şarkı sesleri yükseliyordu. İster istemez merak ettim.

Burası bir fırındı herhalde. Zira kepenkler indirilmiş, yalnız kapıdaki biraz aralık bırakılmış olduğundan, birdenbire tanınamıyordu. Eğilip içeri daldım.

Bir de ne göreyim? Kürekçi önüne bir davul koymuş, tablakâr zurnayı şişirmiş, hamurkârlar halka olmuşlar hora tepip duruyorlar. Veznedara sordum:

— Kuzum ne var?. Bugün bayram mı?

— Evet, millî bayramı..

— Aman hazret, ikinciteşrindeyiz! Millî bayram geçeli...

— Yanlış anladın bayım. Yani, fırıncı milletinin millî bayramı.. Artık bol bol simit yapıp satabileceğiz...

— Peki ama, bu o kadar kârlı bir iş mi?

— Ne demek? Tabiî, yüzde yüz kâr olmasa böyle sevinir miyiz?

— Yüzde yüz kâr mı?

— Bayım, sen galiba afyonu fazlaca kaçırmışsın! Ofis ekmeklik un vermiyor mu bize? Bitti işte! Ondan çaldıklarımızı simit yapıp satacağız! Hâlâ anlamadın mı Niko'nun aklını?

•

ŞİŞLİDEN BAYAN NECLÂ DİYOR Kİ :

Nihayet tramvay durağına geldim. Tam bir Şişli - Bayezit geldi, binmeğe hazırlanıyordum; Bayan Neclâ'nın indiğini görünce vazgeçtim. Bayan Neclâ, eski göz aşinasıdır. Baklava, börek, un, simit gibi maddelerin serbest bırakılacağı haberi acaba üzerinde ne tesir yapmıştı? Hemen yolunu keserek sordum:

— Bonjur hanımefendi.. Size bir sual sorabilir miyim?

— Oo.. Bonjur Darling.. Bir değil, bin sual sorabilirsiniz!.

— Unlu maddelerin serbest bırakılışı hakkında ne düşünüyorsunuz?

— Adam sende boş ver. Ben hamur işlerinden nefret ederim.. Maamafih, hatırınız için düşüneyim. İyi oldu zannederim. Çünkü, undan makarna vesaire yapılınca, belki pudralarımız pirinç unundan yapılmağa başlanır. Tatlı cihetini düşünmüyorum. Çünkü, evde benden başka tatlı bulunmasına tahammül edemem. Hamur işine gelince.. Şişmanlamaktan çok korkarım. Hem zaten bizim hamura ihtiyacımız yok. Malûm ya, bizimki beni gördüğü anda pelteleşir. Zaten nasıl olsa onu hamur haline getirmek her zaman elimdedir..

•

ŞİRİN TEYZE PEK MEMNUN :

Artık tramvaydan büsbütün vazgeçerek mahalle arasına saptım. Birdenbire aklıma Şirin Teyze geldi. Ahşap binanın tokmağı güm güm öttü. Derken bir takunya sesi.. Kapı açıldı. Şirin Teyzenin şirin yüzü göründü:

— Aa... Üstüme iyilik sağlık.. Ayol gözlerime inanamıyorum. Seni gören hacı mı olur, hoca mı evlâdım?

— Merak etme teyzeciğim, bir şey olmaz.. Eh.. Anlat bakalım, ne dersin şu işe?

— Devamı 9 uncu sahifede —

ŞAP ve ŞEKER:

IŞIKLAR YANDIKTAN SONRA..

Nur oldu şehir bugün serâpâ,
Gerçek sevinir bu hâle insan...
Bilmem ne zaman halâs mukadder
Soygunculuğun karanlığından!..

DELİ DERVİŞ

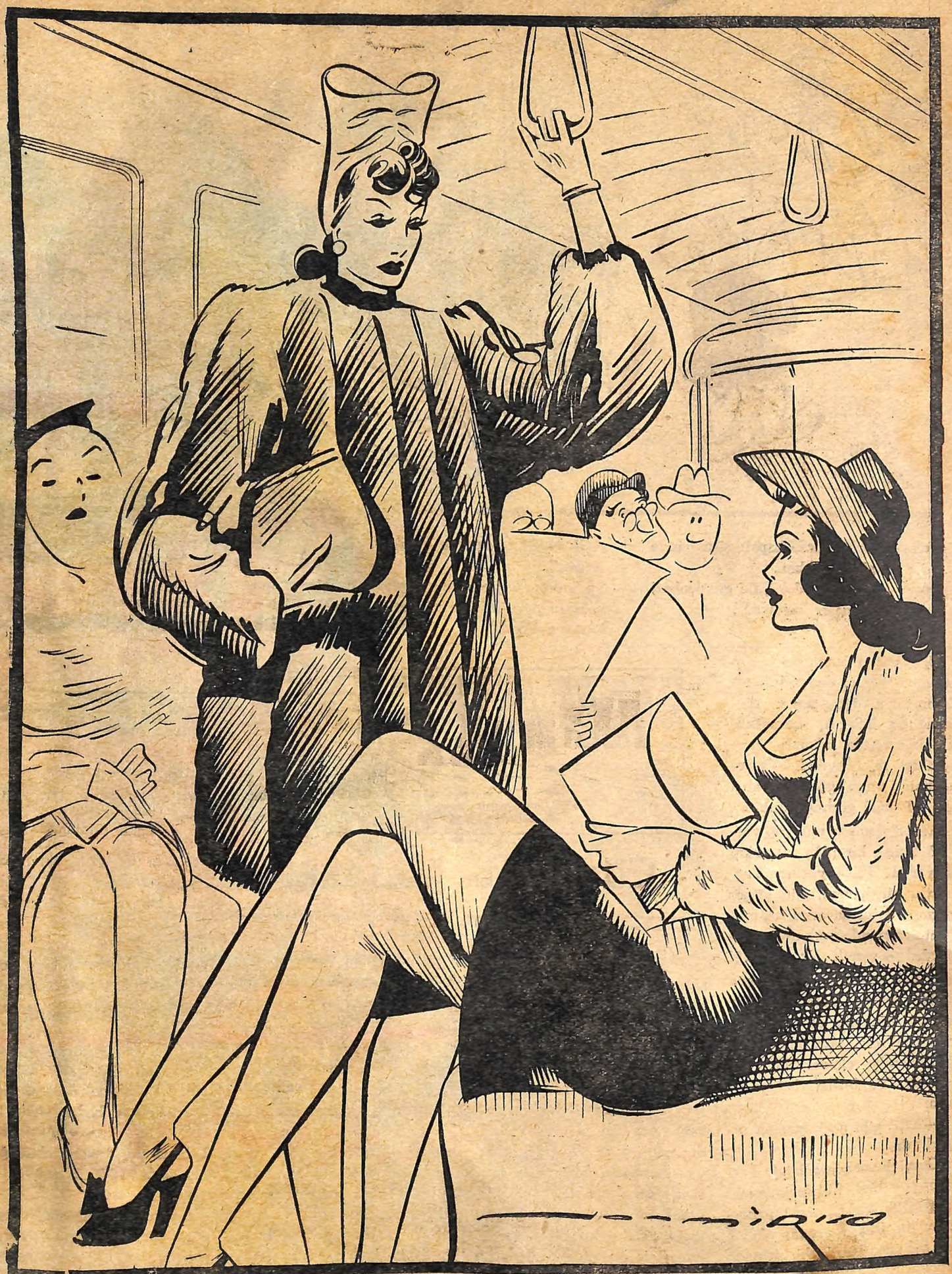

IŞIKLAR YANDIKTAN SONRA:

— Oh hele şükür... Işıklar yanmaya başladığındanberi otobüslerde oturduğumuz yeri görebiliyoruz...

Çocuk — Bak amca, kapalı şişe içinde sütten aldım..

Sucu — Tevekkeli değil, iki gündenberi çeşmeler akmıyor...

— Kalk gidelim buradan hemşeri.

— Neden?..

— Şu kadının böyle ağzını açıp avaz avaz bağırdığını gördükçe gözümün önüne karım geliyor!..

İLÂÇLAR KARABORSADA:

— Ne o azizim, elinde fenerle ne arıyorsun?..

— Ne yaparsın, karaborsadan ilâç satın almak icap etti.

Edebiyat Merakı..

Yazan: Cemil Cahit CEM

Eğer geçim denen şey, onun bana ve benim ona soluk aldırmamaya uğraşışımız; söyleştiğimiz lâfların, karşılıklı, kulaklarımızda tabanca tesiri bırakışı ve nihayet her hareketimin, onun gözüne batışı ise... Pekâlâ geçiniyorduk!

Acaba mahsus mu yapıyordu? Yoksa bir plân mı takip ediyordu? Bilemiyorum. Yağmurlu bir havayı, gün güneş görmesi için, havanın yağmurunun ağzımdan çıkması yetiyordu. Lezzetli bir yemeği ben beğenmeliydim, ki onca hiçbir lezzeti kalmasın. Bir kumaş renginin ona hoş görünmesi için, tarafımdan beğenilmemiş olması kâfi bir sebepti. Ve bizden bahsederken:

— Gül gibi geçiniyorlar! diyorlardı.

Gerçi bu macera böyle başlamıştı. Bizi, fikirlerimizdeki uygunluk birbirimize yanaştırmıştı. Lâkin aradan ancak bir yıl geçmişti, ki birbirinden ayrılmıyan tarafımız kalmamıştı. Zamanla öyle değişmişti, ki başlangıçta en beğendiği şeyler bile sonradan iğne gibi gözlerine batmaya başlamıştı. Fakat diline pelesenk etmişti:

— Siz böylesiniz, hevesinizi alınca, ayına varmaz değişirsiniz! diyordu.

Tanrı, insanı bir kadınla münakaşa mecburiyetinde bırakmasın! Cevap verir, hakkınızı müdafaa ederseniz «çaçaron» olursunuz. Aldırmaz, cevap vermezseniz «vurdum duymaz» sınız. Aşağıdan alır, yatıştırmaya çalışırsınız «pısırık» sınız ve sizin gibi de erkek mi olur ? Zorbalığa kalktığınız vakit de o «mazlum»; siz de «yabani» olursunuz. Hasılı ne diyeyim? Yalnız, yukarıda bıyık, aşağıda sakal olsa iyi.. Bu işte dört bir taraf, çatal çatal sakalla çevrili. Ve halimi de anladınız ya! Dad bir, feryat iki!

Bir gün, bir ahbabım, kadınları çileden çıkaran şeyin işsizlik olduğunu söylemişti. Bana kalırsa, o pek işsiz değil ama, ahbabımın dediğine göre, hiç boş vakti kalmamalıymış...

Düşündüm, taşındım, nasıl bir iş icat edeyim diye kafa çatlattım. Nihayet bir gün kendisine edebiyattan bahis açtım. Eh biz, aşağı yukarı o sahada uğraşıyoruz. Bir muharrir için edebiyata yabancı bir kadın kadar çekilmez şey mi olurdu?

En aşağı edebiyatla da benim kadar meşgul olmuş olduğunu iddia etti. Hüseyin Rahminin «Mavi ve Siyah» ını, Halit Ziyanın «Mürebbiye» sini saymaya başlayınca sözünü kestim.

— İşi tamamen ters ettin hazret! Mürebbiye, Hüseyin Rahminin, Mavi ve Siyah da Halit Ziyanındır. He he he.. Hoşsun vallahi!

Gözlerinden nasıl ateşler saçtığını unutamam.

Aradan geçen zaman içinde, kaç defa çanak çömlekten başlıyan münaşakamızın edebiyatta karar kıldığı ve kaç defa, mânasız münakaşayı kısa kesmek için sahayı terkettiğimi bilemiyorum. Bunun neticesi, şu oldu ki o, gitgide edebiyattan dehşetli surette anladığına inanmaya başladı ve bir gün de nihayet - kendince - büyük bir münekkit oldu, çıktı... Yani bu bahsi açtığım için kendime ve bana böyle bir tavsiyede bulunduğu için ahbabıma ne lânetler okuduğumu artık siz de tasarlıyabilirsiniz.

Benim gibi misiniz bilmem ama, ben ne umarsam başıma gelir..

Gel zaman, git zaman, bizim edebiyat meraklısı, beni de beğenmemeğe başladı. Vakıa okuyucular içinde bizi beğenenler veya beğenmiyenler bulunuşuna şaştığımız yok.

Nihayet birinden, kırk yılda bir mektup gelir. Hazmederiz, olur biter. Fakat, yanı başınızda, her Allahın günü bir yazınızı çekiştiren veya yazacağınız bir mevzuu beğenmiyen biri bulunursa, buna ne kadar tahammül edebileceğinizi öğrenmek isterim.

Bir kafa salladık. İki lâhavle çektik. Sonra da tehditler savurmaya başladım:

— Seni hikâyelerde yazar, teşhir ederim ha?. dedim.

Önce korktuydu. Sonra bunda bir şöhret vesilesi sezmiş olacak ki, yine ve eskisinden beter azıttı.

Bir yandan da edebiyat merakının gittikçe zaptedilmez bir hal aldığını söylemem lâzım. Şimdi, okumanın yanında, yazmak da başlamıştı. Harıl harıl yazıyor, çiziktiriyor, silip bozup, yeni baştan yazıyordu. Doğrusu, ne yazdığına bakamıyor, alâkadar olmamayı tercih ediyordum.

Bir akşam beni, elinde koca bir tomar kâğıtla karşıladı. Evvelâ görmemezlikten geleyim dedim ama o kadar gözüme soktu ki tomarı, farketmemek, âdeta imkânsızlaştı.

— Nedir o? diye sormak icap etti.

— Yeni romanım!

Kâğıtlar pek de yabancıma gelmiyordu:

— Bakayım! dedim.

— Ayol bu benim, vaktile yazıp da bir tarafa atıverdiğim eski bir şey!.

— Sen ne bilirsin, dedi; o öyle değişti, öylesine bir adam oldu, ki âdeta tamamen yeni baştan yazdım.

Ve istihfafla ilâve etti:

— Doğrusu gittikçe edebiyattan hiç anlamadığını görüyorum senin..

∴

Bir gün masamın üzerinde şu mektubu buldum:

«Azizim, bu kadar senedir «yazı yazdığın halde senin ro«manlarını ikişer bin tane ba«sıyorlar ve eline de yüz, yüz «elli lira para geçiyor. Halbuki «ben, ilk romanımı bin beş «yüz liraya sattım. On bin ta«ne basılacak. Bundan böyle, «senin gibi kabiliyetsiz bir a«damla, bir arada kalmamıza «imkân olmadığını tabiî ta«savvur edersin!

Ve gidiş o gidiş. Sonradan tâbile evlendiğini duydum. Tanrı ona sabır versin! Fakat o meşhur ilk romanı, bir türlü çıkamadı, gitti...

Cemil Cahit CEM

SAKIZ RAKISI ÇIKTIKTAN SONRA:

Sarhoş — Ne oldu sana be Bodos usta.. eskiden bu kadar borca içerdik de aldırmazdın.. Şimdi fena halde yapışıyorsun..

Meyhaneci — Elbette.. artık Sakız rakısı veriyoruz..

— Nişanlım beni aya benzetiyor..

— Desene seni gördükçe ayı görmüş gibi oluyor.

SATILIK SEDYELER..

Bir yerde gözüme ilişti. Sedyeler satılıyormuş. Düşündüm: Kim alır? Almanlara satsalar miktarı yetişmez. Müttefiklere satsalar ihtiyaçları yok. Futbol maçları eski hararetini kaybedeli sahalarda kırık dökük kalmadı.

Sonra aklıma geldi: Belediyeye satmak. Sedyeler Belediyeye satılırsa Belediye de bunları otellerin veya gazinoların kapısına sıralar. Nasıl olsa son zamanlarda metreslerini 18 ilâ 25 yerinden bıçaklıyan müteahhitler, vurguncular, tüccarlar çoğaldı. Hiç olmazsa kolaylık olur. Kapıdan çıkar çıkmaz bıçaklayıp sedyelere uzatıverirler. Yaralılar da bir an evvel rahat döşeklerine uzanmış olurlar. Hem BeBlediye boşuna masraf etmemiş olur, hem de sedyeler bir işe yarar..

BAKLAVA, BÖREĞE DAİR

— Baş tarafı 5 inci sahifede —

— Hangi işe ? Caponların haline mi?

— Yok canım! O değil..

— Ha.. Bildim, şeyi soruyorsun, tapucunun kızı Esmanın tango olduğunu..

— Değil, teyzeciğim, şu simit, baklava meselesi...

— Ha.. (Kulağıma eğilerek) A oğlum, simit neysene.. Ama baklava bizim kapının ipini yanılıp da çeker mi hiç? Onu vurguncular yer sade, zift yesinler.. Ama pek memnun oldum, doğrusu ya... Tüccarın Atıfet kurum kurum kuruluyordu. Oh olsun, burnu yere sürtülecek şimdi..

— Neden teyze?

— Nedeni var mı evlâdım? Mahallede dedikodu aldı yürüdü. Herkes yiyecek ekmek bulamazken onlar baklava, börek yerlerdi. Şimdi herkes istediği gibi hamur işi yaptıracak, bakalım ne bulup da kurulacaklar?...

Geveze

★★ Büyük Aşk ve İhtiras Romanı ★★ Yazan: Hikmet Feridun ES ★★

— 24 —

Bu mürekkep?.. Bu tatlı ışıltılı, yeşil mürekkep!. Ve Rezzan imzası!.. Ertuğrulun bir an başı döndü. Bu dönen başı hâlâ kaldırıp yanındaki kadının yüzüne bakamıyordu. Kalemi tutan sağ elin parmağında bir servet değerinde bir yüzük vardı.

Lâkin bu küçük güzel elin titremesi arttı. O zaman yanındaki kadın dosyayı iki elile tutmak mecburiyetinde kaldı. Sol elini de kaldırdı. Dosyanın üstüne koydu.

İşte o anda Ertuğrul, sol elin parmağında kalın demir bir yüzük gördü. Orta çağ romanlarındaki yüzüklere benziyen bu demirden halkanın üstünde yeşil ve yalancı bir taş vardı!.. Ertuğrul çenesinin altından müthiş bir yumruk yemiş gibi başını kaldırdı. O zaman omuz başındaki kadınla göz göze geldiler...

Birbirlerinin göz bebeklerinin tam içlerine bakan bu iki insan bir an mumyalaştılar. Taş kesildiler. Ertuğrul kendisini, ne zaman daldığı anlaşılmıyan acayip bir rüyanın içinde sanıyordu. Bu karşısında duran, siyah, dekolte, kadife elbisenin içinde mağrur ve romanlardaki «şahane kadın» diye anlatılan insan onun küçük Rezzanı mı idi?.. Bu loş saray dekoru içinde, bu gönüllere korku veren sessizliğin ortasında, on binlerce liralık yüzüğünün taşını ışıldatan, korkunç rakamlı ticaret mektuplarını imzalıyan bu kudretli, bu harikulâde kadın, bir yaz günü, öğle üstü - dışarıda patlıyan mermilere karşı - bir mağarada himaye ettiği küçük ve tatlı mektepli kız mı idi?.. Bu şaşılacak kadar güzel ve şaşılacak kadar «kadın» Rezzanla o Rezzan arasında ne kadar fark vardı.

Tozlu Üsküdar yollarındaki Rezzan ne kadar sokulan ve himaye bekliyen bir genç kızsa, bu Rezzan, şu muazzam dekorun içinde bile o kadar hâkimdi. Öyle ki, her zaman bir gurur abidesi halinde olan umumî direktör onun karşısında hudutsuz derecede hayran ve hattâ biraz da zavallı idi.

Ertuğrul hâlâ büyük tereddüdü içinde, bu kadının o olduğuna inanamıyordu. Rezzan, o hâkim tavırlarına rağmen, yalvaran, af dileyen ve izah etmek isteyen, bir şeyler anlatmağa çalışan bakışlarla bakıyordu.

İşte bu bakışlardan sonra şüphesi kalmadı. Hayreti o dereceye gelmişti ki, elindeki klâsörler, mektuplar, ve bordrolarla beraber, olduğu gibi yere, cilâlı parkenin üstüne düştü. Rezzanın eli, altın kalemle ona doğru uzanırken kalmıştı. Taşlaşmış hali devam ediyordu..

Sükûnet içinde umumî direktörün ikaz eden sesi işitildi:

— Dikkat ediniz delikanlı, dikkat ediniz!..

Ertuğrul bir an ne yapacağını kestiremeden durdu. İlk staj günlerindenberi hususî bürosunda çalıştığı ve sevdiği bu adama, umumî direktöre baktı, sonra başını Rezzana çevirdi. Genç kadın gözlerile ona yalvarmakta devam ediyordu.

O zaman delikanlı eğildi. Rezzanın ayakları dibine düşürdüğü klâsörü ve onun içinden fırlayıp etrafa dağılan mektupları birer birer topladı.

O dizleri dibinde eğilmiş, kâğıtları toplarken Rezzan henüz tıraş olmuş, biçimli ve «erkek» ensesini görüyordu. Önüne geçilmez bir arzu ile bu enseyi okşamağı, hattâ ağlıyarak, yaşlı gözlerini oraya sürmeği, öperek, af dilemeği, ve diz çöktüğü ayaklarının dibinden onu nazlı bir çocuk gibi kaldırmağı istiyordu.

Ve ne acı ki, bunu yapamıyordu.

Ertuğrul herhalde çok perişan bir ruh haleti içinde idi ki, bir türlü parke üzerine yayılmış mektupları, evrakı, hepsini birden toplayıp kaldıramıyordu. Onun iskarpinlerinin burnunun dibinde eğilmiş olarak geçirdiği her saniye ona ölüm azabı veriyordu. Bir an, her şeye rağmen, eğilip ona yardım etmek istedi. Fakat o zaman Ertuğrul ayağa kalktı. Yüzünü acayip bir kül rengi kaplamıştı. Rezzan bu çehreden korktu.

Ertuğrul artık onun yüzüne bakmıyordu. Klâsörü tekrar Rezzanın omuz başında açtı, mektupları düzeltti. Ve genç kadına uzattı. Şimdi manikürlü tırnaklar, ince uzun parmaklar titriyordu. Işıltılı, yeşil mürekkep ayrı ayrı kâğıtların altına «Rezzan Kau-Kah» imzasını attı.

Mektupların ve bordroların imzalanması bitince Ertuğrul yine onun yüzüne bakmadan teşekkür etti.

Umumî direktöre:

— Şirkete bir emriniz var mı efendim?. diye sordu.

Müdür ona karşı her zamanki nezaketi ile:

— Estağfurullah... Buraya kadar zahmetinizden dolayı teşekkür ederim... Güle güle ... dedi.

Rezzan mırıldandı:

— Ben sizi geçireyim efendim!.

Bundan sonra loş salonlardan yan yana ve hiç konuşmadan yürüdüler. Rezzan nefesi kesilecek derecede heyecanlı idi. Zaman zaman yürüyüşünü yavaşlatıyor, Ertuğrulun yüzüne bakıyordu. Fakat genç adam daima muhafaza ettiği mumya sessizliği ile, gözlerini ondan kaçırarak ve kendisine bir âmir karısı hürmeti göstererek yürüyordu.

Rezzan onu durdutmak, boynuna sarılarak her şeyi anlatmak için çıldırıyordu. Lâkin Ertuğrulun öyle yalçın bir kırgınlığı, sessizliği vardı ki, buna cesaret etmeğe imkân göremiyordu. Sonra her açılan kapının önünde yerlere kadar eğilen hürmetkâr uşaklar ve hizmetçilerle burun buruna geliyordu.

Yan yana yürürlerken Rezzana karşı gösterilen bu büyük hürmet Ertuğrulu büsbütün korkutuyordu. Eski küçük sevgilisinin gittikçe masallaştığını, her dakika birbirlerinden daha ziyade ayrıldıklarını anlıyordu.

Her salon geçildikçe ve mesafeler bittikçe Rezzanın içi sızlıyordu. Artık uşakların, hizmetçilerin mütecessis bakışlarına bile aldırmayacak bir halde idi.

Ve nihayet işte sokak kapısı !.. Hizmetçiler hayrettedirler. Zira «hanımefendi» nin sokak kapısına kadar geçirdiği insanlar pek nadirdir.

Şimdi Ertuğrul yanındaki bu kadına karşı çok başka türlü hisler duyuyor. Üsküdar yolunda kendisine turfanda portakal aldığı ve demirden yüzük hediye ettiği genç kızın karşısında değil. Artık ona karşı şapkasının soluk kurdelâsından bile utanıyor. Halbuki Üsküdar vapurunda böyle bir şey aklına bile gelmemiştir. O mektepli kız kendisi için ne kadar rahattı.

Umumî direktörün genç ve hâkim karısı karşısında zavallılığının merdivenlerinden basamak basamak aşağı indiğini ve her an küçüldüğünü anlıyor.

Hele sokak kapısını açarken birdenbire iskarpinlerden birinin bağının çözülmesi yok mu ?.. Ah bu münasebetsiz bağlar!.. Böyle çözülerek, salkım saçak bir halde, onu büsbütün perişan, büsbütün gülünç, büsbütün acınacak bir halde göstermesi yok mu?. Eğilip de bağlamağa kalksa bunu daha komik ve tuhaf buluyordu.

Halbuki şu esnada o hâkim Rezzan hanımefendi kendisini affettirmek, Ertuğrulun mektupları toplarken ayakları dibinde geçirdiği dakikaları unutturmak için eğilip, şu çözülmüş bağları, titreyen parmakları ile bağlamağa bile razıdır.

Nihayet kapı açılıyor. Ayrılma sahnesi!..

Rezzan kalbi gözlerinin içinde çarparken ona bakıyor. Elini uzatmak ve bir şeyler söylemek istiyor.

Lâkin «genç memur» umumî direktörün karısının önünde eğiliyor:

— Allaha ısmarladık hanımefendi...

Ve yüzüne bakmadan yürüyor, koşuyor. Rezzan açık kapının önünde arkasındaki uşağın bakışını farketmeden, onun gidişini, köşeyi dönünceye kadar seyrediyor...

Kapıyı elile kaparken içinde bir duygu, bununla beraber birçok saadet kapılarının kapandığını ona anlatır gibi oluyor. Ürperiyor.

Gözlerinin dolduğunu farkedince, kendi kendine: «71 Rezzan!.. 71 Rezzan!..» diyerek koşuyor. Hizmetçilerin meraklı bakışları önünden kaçarak, kendisini Hayal kulesine atıyor...

Hayal kulesi, şefkatine hudut çizilmez bir ana kucağı gibi 71 Rezzanı sarıyor.

Ve burada çirkin adamın karısı istediği gibi ağlıyor. Sonra kalkıp ışıltılı, yeşil mürekkeple Ertuğrula 6 sahife tutan bir mektup yazıyor.

Akşam üstü, aşağıya solgun bir yüzle iniyor. Kocasını, sabaha nazaran biraz daha iyi buluyor. Ve her iyi olduğu zamandaki gibi hasta yine güneş istiyor. Ondaki güneş arzusu pek nadirdir. Perdeler açılıyor.

Karşı karşıya konuşmağa başlıyorlar. Kocası bu sabahki genç adamdan bahsediyor. Sabahki genç adam!. Bu Ferhadın tâbiridir... Ne kadar uzak bir tarif. Halbuki onun kendisine ne derece yakın olduğunu kimseler bilmiyor... Sabahki genç adam...

Rezzan âdeta ihtirasla onu dinliyordu. Umumî direktör genç memuru hakkında izahat veriyor:

— Devam edecek —

7000 SENE EVVEL

Meşur âlimlerden Dr. Huber, biranın tarihi hakkında yazdığı bir eserde, milâttan 5-6000 sene kadar evvel başlıyan Keldani medeniyetinde biranın büyük bir yeri olduğunu söylemektedir. Bazan yalnız arpadan, bazen de arpa ve baharattan imal edilen biranın kadınlar ve işçiler tarafından çok içildiğini yine bu âlim anlatmaktadır. Yapılan bir hafriyatta bulunan on mezarın, bira imalâtını gösteren kabartmalarla tezyin edildiği ve kabartmalar yanyana getirilince imalâtın baştan bir surette görüldüğü de aynı âlim tarafından nakledilmektedir.

BU GÜN İÇİLEN BİRANIN 7000 SENELİK MAZİSİ VARDIR

Bira besler, serinletir, neşe verir